



Lydia S : (een authentiek verhaal)

<https://hdl.handle.net/1874/355389>

LYDIA S....

(EEN AUTHENTIEK VERHAAL.)

Lydia S... was de dochter uit een achtingswaardig en godvruchtig huisgezin in *Nieuw Engeland*, die op haar zestiende jaar door den dood aan hare ouders ontrukkt werd.

Hare zedelijke en verstandelijke opvoeding was met zorg bestuurd geworden en zij was de roem harer ouders, het sieraad van haren kring en de bewondering van allen die haar kenden.

Welke de godsdienstige indrukken waren van hare kindsche jaren is mij onbewust, maar zoo veel is zeker, dat Lydia reeds zeer vroeg eerbied voor de dienst des Heeren betoonde, en de hoop voedde van zich voor haren dood geheel tot Christus te bekeeren.

Het was in den zomer van 1824 dat zij meer bepaaldelijk begon acht te geven op de belangen harer ziel, en in de maanden Julij en Augustus

van dat jaar ontving zij gewigtige indrukken en werd zij overtuigd dat zij zonder gevaar niet langer hare godsdienstige pligten vermogt uit te stellen.

Eens op een morgen was de eerste gewaarwording die zich aan haar' geest voordeed, deze: dat zij dadelijk en onverwijld het christelijk geloof omhelzen moest, en dat *alle uitstel* hare ziel gevaar zoude doen loopen. Zij beschouwde zich, gelijk zij zelve verhaalde, als eene groote zondares en in handen van een regtvaardig God; het werd haar duidelijk, dat er slechts in Jezus Christus genade, zaligheid, volkomene verlossing te vinden was, dat Hij bereid was haar te ontvangen en vergiffenis aan haar te schenken, *op dat oogenblik zelf*, en dat een uitstel allerwaarschijnlijkst noodlottig voor hare ziel zoude wezen.

Zij overleide bij haar zelve, zocht naar bewijsgronden daarvoor en daartegen, wierp zich op de knieën en bad, en nam eindelijk het vaste besluit zich te bekeeren en de aangebodene verlossing aan te grijpen, *nog vóór het einde van dien dag*. Zij bekeerde zich dus niet *oogenblikkelijk*, maar besloot het in den loop van den dag te doen! Dit was, zoo dacht zij, een vast genomen en onveranderlijk besluit, en bij voorraad verheugde zij zich zoo nabij het oogenblik te wezen, dat zij zich, gelijk de

H. Schrift het noemt, *met hare tegenpartij zoude verzoenen.*

Maar die dag had even als de vorige zijne werkzaamheden, zijne zorgen, zijne vermaken, zijne wereldsche gesprekken en de avond vond haar zoo onverschillig als voorheen.

De volgende ochtend ontwaakten hare godsdienstige gevoelens met vernieuwde kracht. Het gevaarlijke van haren toestand en de noodzakelijkheid eener dadelijke bekeering kwamen haar nog duidelijker voor den geest; de zonde vertoonde zich aan hare oogen in al hare afschuwelijkheid en strafbaarheid; zij verweet zich van aan haar op gisteren genomen besluit ontrouw geworden te zijn, en in een angst die gemakkelijker te gevoelen dan te beschrijven is, nam zij ten tweeden male voor zich *voor het einde des daags* met God te verzoenen. Hierop geraakte zij in eene kalmer gemoedsstemming. Wel is waar geheel gerust was zij niet, bij de herinnering dat zij hare eerste gelofte verbroken had, maar haar voornemen was nu zoo stellig, zij had zoo vast besloten dit ten uitvoer te brengen, dat zij omtrent den uitslag geen twijfel voedde, en daarom verblijdde zij zich op nieuw bij de gedachte dat zij nu waarlijk eene Christin zoude worden. Zij had eene *grootte stap* gedaan, zeide zij, haar berouw en hare bekeering waren nu onveranderlijk, zij had zich plegtig verbon-

den voor het einde van den dag zich tot den Heere te wenden.

Maar helaas! . . . die dag verstreek en liet evenmin als de vorigen iets na. Terwijl de uren verliepen *dacht* Lydia dikwijls aan haar voornemen, maar het was niet meer met dezelfde belangstelling als 'smorgens, en toen de avond gekomen was, was de ernstige indruk geheel bij haar vervlogen.

Den daarop volgende dag waren het dezelfde angsten, hetzelfde voornemen, maar ook hetzelfde uitstel, dezelfde achteloosheid in de uitvoering. Zoo verliepen er eenige weken in die beurtelingsche beloften, vertragingen en overtredingen harer beloften. Eindelijk verdween hare benaauwdheid geheel en al en verviel zij in haren vorigen staat van onnadenkendheid. Geheel en al onverschillig was zij wel niet; zij hoopte altoos zich nog te eeniger tijd te bekeeren, maar zij stelde zulks tot meer verwijderde tijdstippen uit, en gaf zich zoo als te voren aan wereldsche bezigheden en vromaken over.

Omstreeks dien tijd ging Lydia met hare ouders in een naburig dorp wonen, en ik had haar in drie maanden tijds niet gezien toen ik bij haar sterfbed geroepen werd. Die laatste ziekte duurde kort, slechts vijf dagen. De voortgang harer kwaal was zoo snel en verborgen geweest, dat zij haar waren toestand slechts acht uren

voor haar dood te weten kwam. Zij werd er door verrast, want haar hart had de rust niet gezocht daár waar die te vinden was.

Op den dag van haar overlijden gaf men haar te kennen, dat de verschijnselen in hare ongesteldheid verontrustend waren, en dat naar alle waarschijnlijkheid haar laatste oogenblik niet ver af was. Die slag was verschrikkelijk, en haar ziel ontwaakte plotseling uit derzelver doodslaap.

Het was bij het aanbreken van den dag op hetzelfde uur dat zij eenigen tijd geleden die zoo spoedig vergetene voornemens had gevormd. De zon die boven de kim rees, de doodsche stilte rondom haar, de haar omringende personen, het zien van den Leeraar, — alles droeg er toe bij om haar die gesmoorde godsdienstige indrukken te herinneren, en slechts één oogenblik was er noodig om haar het afgrijsselijke van haren toestand te doen beseffen. Daar lag zij nu als eene verharde zondares, in handen van God, zonder berouw, zonder vergeving, zonder hoop aan de rand van het graf, — zij die den Zaligmaker veracht had, den H. Geest bedroefd, en alle aanbiedingen van genade had verworpen.

Stellen wij ons een oogenblik in hare plaats. De tijd die haar verleend was geworden om zich te bereiden voor eene eeuwigheid, was verstreken! Gezondheid, krachten, wereldsche begoochelingen, vleijende verwachtingen, alles was

weg! Haar bloed begon te stollen in de aderen, haar ademhaling werd beklemd en moeilijk. — Wat kon zij nu voor hare ziel doen, door smarten overmeesterd en door wanhoop aangegrepen? En toch, *nu* of *nimmer* was het de tijd om nog iets te doen, nog eenige uren en het zoude te *laat* zijn, voor *eeuwig* te laat!

Haar angst was zoo verscheurend dat zij uitriep dat hare ziel verloren was, en dat er niets meer voor haar gedaan kon worden, en het was als of haar staat eene schrikverwekkende voorbereiding was, waarin zij kracht verzamelde om het oordeel eener eeuwige verdoemenis over haar te hooren uitspreken. — Dat woord — dat ijzingbarend woord, *verloren!* doorsneed hare ziel gelijk een zwaard; haar geheele ligchaam hilverde van schrik. Na eene zware worsteling kwam zij weder eenigzins bij, en de oogen ten hemel geslagen, verzamelde zij hare laatste krachten om te bidden. O! welk een angst, — welk een doodsangst was er in dat gebed. Zij smeekte, zij riep overluid om genade en vergeving, tot dat zij eindelijk afgemat door hare krankheid, en door akeligheid bevangen, in eene bezwijming geraakte.

Eene kortstondige ijlhoofdigheid gaf haar afleiding; zij droomde dat zij hersteld was, en omringd van hare speelgenooten, in wier spelen en vrolijkheid zij deelde. Maar spoedig her-

kreeg zij de bewustheid van het vreesselijke van haren toestand, hebbende een voet in het graf en op het punt zijnde om in de donkerheid der helle neder te dalen (gelijk zij zelve het vercheidene keeren noemde). En op dat denkbeeld ving zij weder aan te roepen en te smeeken tot God, tot dat hare zwakte haar in eene nieuwe slaauwte deed vallen.

Wij bragten het grootste gedeelte van den ochtend biddende bij haar bed door. Wij onderhielden ons met haar over den Zaligmaker en over hetgeen zij nog van Zijne ontferming verwachten kon. Maar alles te vergeefs. Hare krachten schenen uitgeput; het levensbeginsel begon te verminderen, de dood strekte zich op haar voorhoofd uit, en de wanhoop overmeesterde hare ziel. Zij zag het noodlottig oogenblik naderen, en het onherroepelijk vonnis dat haar wachtte. Zij wendde het hoofd om en bezwoer mij, bezwoer ons allen, om bij den Vader aller genade nog voor haar aan te houden; wij deden dit met inspanning en met tranen, maar helaas! onze gebeden bragten haar geen troost aan.

Een weinig later keerde zij zich tot haar Vader, die naast haar gezeten was, en met dien oogopslag die alleen door ouders verstaan kan worden, zeide zij: „och! lieve vader kunt gij mij niet helpen, kunt gij niets doen om mijn

leven te verlengen? Och bid, bid voor mij!” Op nieuw bevolen wij haar aan de ontferming des Heeren aan; nog eenmaal beproefde ik het haar tot Christus te brengen, en haar eenige dier beloften voor te stellen, welke ik dacht dat tot opbeuring konden verstrekken, toen zij mij in de rede viel, zeggende: »neen, ik mag niet meer hopen vergiffenis te ontvangen, het is te laat! het is te laat! — Zij herinnerde mij hare *noodlottige* voornemens, gelijk zij ze noemde, die zij niet ten uitvoer had gebragt, en bad mij om toch alle jonge lieden van mijne gemeente te waarschuwen, dat zij zich aan haar voorbeeld spiegelen zouden. »Laat hen de kloppingen van hun geweten toch niet in den wind slaan,” zeide zij, »en het laten berusten bij een *voornemen* om zich te bekeeren. Waarschuw hen, waarschuw hen op het krachtigst!” En wederom begon zij te bidden, en wederom viel zij in zwijm.

Haar spraak werd belemmerd, hare oogen gebroken, maar nog altoos deed zij haar best om te bidden, wanneer zij nit eene flauwte weder bijkwam, tot dat zij eindelijk al zwakker en zwakker geworden, de laatste zucht slaakte en dat haar ziel terugkeerde tot God den oppersten Regter van alle zijne schepselen.

Toen ik mij van dit schriktooneel verwijderde, was mijn geest vervuld van de treurigste overdenkingen. — Weinige weken geleden had deze jonge dochter onder den invloed eener diepe overtuiging, aan den ingang van den bekeeringsweg gestaan. De Heiland riep haar. De Heilige Geest drong haar. Zij had geluisterd, bij haar zelve overwogen en besloten, ja *besloten* zich te bekeeren. Maar zij had hare bekeering uitgesteld *tot op een' anderen tijd*, en hoewel dit uitstel slechts in weinige uren bestaan had, had de Booze den tijd gehad, om het goede zaad dat in haar gelegd was te verstikken. Die voornemens stilden telken reize hare ongerustheid en waren daardoor juist beletselen tot hare bekeering. Indien Lydia dadelijk in de schuld gevallen was voor God, in stede van zich voor te nemen zulks te doen, zoo ware haar dood zegepralende geweest, hare nagedachtenis gezegend en haar eeuwig bestaan gelukzalig.

Laat ons hierbij een oogenblik stilstaan, om na te denken over de argelistigheid van het menschelijke hart en de listen des satans. De vijand onzer zielen zegt niet: » Het berouw is onnoodig; het is eene ijdele zaak zich te bekeeren; » die strik zoude te lomp wezen voor iemand, opgevoed in Christelijke gevoelens. Neen integendeel, hij zegt: » Het is eene noodige en onontbeerlijke zaak zich door berouw en door

geloof met God te verzoenen." Alleenlijk doet hij ons de uitvoering van dit gewichtig werk tot op een ander oogenblik uitstellen. Zoo doende wiegt hij de onrust van het geweten door een bedriegelijk vooruitzicht in slaap, om zijn slachtoffer naderhand door aardse bezigheden en zorgen, door wereldsche vernakelijkheden en afleidingen van dag tot dag van haar oogmerk terug te houden. Welk eene helsche list! welk eene medepligtigheid van ons slechte hart! welk een' noodlottige slaap, die slechts eindigt wanneer de dood in aantogt is!

Hoe vele onsterfelijke zielen storten zich — moet men vreezen — in den afgrond, door dien bedriegelijken waan misleid! *Gij* bijvoorbeeld, gij denkt niet om uwe zaligheid; gij slaapt, en waarom? omdat gij voornemens zijt U nog te eeniger tijd te bekeeren.

Indien gij nu met zekerheid wist, dat de dood U binnen weinige uren zoude treffen, zoudt gij niet uwe slaperigheid van U afschudden en U opmaken om met een bekommerd gemoed den Heere te zoeken? Maar nu zoekt gij den Heere niet, en gij blijft gerust in weerwil van de bij U aanwezige vijandschap jegens God, omdat de satan U in dien rampzaligen waan gebragt heeft, die duizende zielen deed verlopen gaan en het missehien ook uwe ziel doen zal, den waan, dat gij U zekerlijk met der tijd nog eens met God verzoenen zult."

Uwe rust is dus eene valsche rust; uw verbond met het leven eene herschenschim; uw verdrag met den dood een leugen. Den dag dat gij hem niet verwacht, en de ure waarvan gij niet weet, zal de Zoon des menschen verschijnen, en wee dan dengenen die nu zich overgeeft aan de onverschilligheid, in de ijdele verwachting dat hij nog bijtijds berouw zal hebben.

Gij zegt: uw voornemen is stellig; maar hoe stelliger het is, hoe grooter gevaar gij loopt, want uwe gerustheid zal ook des te grooter zijn en uw geweten zal er des meer door in slaap gesust worden.

„Binnen weinige dagen,” zegt gij „binnen weinige uren, zal dat voornemen ten uitvoer gebracht worden.” Bejammerenswaardige en wreede begoocheling! Al wildet gij er slechts den tijd afnemen om uw' vader te gaan begraven, of om uwe huisgenooten vaarwel te zeggen; slechts één half uur! bij dat luttel toeven loopt gij een gevaar, waarbij alle schatten der wereld niet opwegen. Wanneer God bij ons aandringt op een onverwijld berouw, is ieder uitstel de allergrootste onvoorzigtigheid. Het kan den Geest doen weggaan; het geduld des Heeren ten einde brengen; het bevat misschien de dood: de dood van het ligchaam en de dood van de ziel. Indien de Godsdienst eenige waarde voor U heeft, zoo is het *heden*. Heden heeft de Heere regt

op uwe gehoorzaamheid, en zoo gij Christus geloof en liefde verschuldigd zijt; zoo zijt gij het *heden* aan Hem verschuldigd.

Met zulk eene gewigtige zaak als de Godsdienst is, moet men niet beuzelen noch ook onderhandelen. Het Evangelie eischt niet bloote voornemens, beloften en besluiten van ons; het eischt dat wij ons hart zonder vertraging aan God geven, dat wij van stonden aan onze wil aan zijn Woord onderwerpen, en dadelijk het heil aannemen dat ons aangeboden wordt in Christus. De plegtigste gelofte maakt geene verandering in onzen stand ten aanzien van God; zij zoude ons slechts schuldiger voor Hem maken, indien wij stierven zonder die vervuld te hebben.

Wij bidden U dan bij de heilige Majesteit van God, die uwe verborgenste gedachten kent, bij dien hoogen Regterstoel voor welken gij gewacht wordt, bij de kostelijke waardij uwer onsterfelijke ziel, die duizenden werelden te boven gaat, en boven dat alles bij de oneindige liefde van Hem die voor zondaren stierf, bidden wij U: *bekeer U ONVERWIJLD!*

Heden zoo gij Zijne stemme hoort, zoo en verhart uw herte niet. (Ps. XCV: 7 en 8.)